

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 55.

Anden Session.

25de Møde.

Onsdagen den 13de November.

(Fortsat).

Orsted (fortsat): Naar det udhæves som en særdeles Fordeel det kan have, at Jagten ogsaa paa den kongelige Wildtbane, hvor Jagtretten i Særdeleshed skal være trykkende, vil blive fri, naar Landet mister sin nuværende Konge, vil jeg tilstaae, at jeg anseer det for en overmaade stor Mislighed. Dersom Spørgsmaalet her var om at offre paa det Heles Regning, for vor Konge, vilde det være meget utilbørligt at stemme derimod, og Ingen vilde da være længere fra at stemme derimod end jeg. Men her er Spørgsmaalet om, at Noget, som erklæres stridende mod Retfærdighed, og i den Grad er stridende derimod, at man fratager private Mænd denne Rettighed, som de have allerlovløst Adkomst til, at dette dog skal vedligeholdes paa Kongens Wildbane og dette synes mig gjør, at Tilstanden bliver utaalelig. Det er sandt, at fra den kongelige Wildbane er i lang Tid ført Klage over de Ulemper, som de der Boende maatte lide ved den af Kongen forbeholdte Jagtret; men dersom der nu steer saadan Undtagelse fra hvad der erkjendes at være grundet i Retfærdighed og Billighed, da er det en misforstaaet Devotion, man viser Kongen, naar der skal gjøres en Undtagelse for hans Wildtbane fra det, som man betragter som den almindelige Ret, og jeg troer ogsaa netop, at det, at det skal gjælde, saalænge Kongen lever, og at det skal falde bort, naar Kongen dør, giver Sagen en endnu mere forhadet Skikkelse. Jeg troer ogsaa, at man herved foretager en ikke ganske bespøjet Anticipation af Bestemmelsen af den tilkommende Konges Civilliste, saa at det forekommer mig i alle Henseender at være

noget af det Alleruheldigste. Jeg maa forresten bemærke, at, dersom det, at Jagtrettigheden kunde afløses ligesaavel af dem, som boe paa den kongelige Wildtbane, som af Andre, saa vilde det forstyrre den kongelige Jagt, saa vilde det ikke blot være en Ubehagelighed for Kongen, men der vilde ogsaa derved opstaae Savn for Almeenheden; thi det er bekjendt for alle de af Thingets Medlemmer, som boe i Kjøbenhavn, og vist ogsaa for mange Andre, at den Skare af muntert Bildt, man finder i Dyrehaven, er en stor Nydelse for dem, der besøge den, og denne vilde under hiin Forudsætning gaae tabt derved (Nei!). Men ligesaa lidt dette som noget andet Hensyn troer jeg kan komme i Betragtning, naar det først erkjendes, at Retfærdigheden fordrede, at saadanne Rettigheder, skjøndt de vare lovligt erhvervede, skulle bortfalde. Men, efter min Mening, er der slet ikke nogen Retgrund, som taler derfor, og der er ikke saadanne Grunde, som kunne hjemle en Undtagelse fra den almindelige Regel, at Enhver skal beholde sine lovligt erhvervede Rettigheder, og derfor opstaaer der ikke for mig noget Spørgsmaal i den omhandlede Henseende. Men jeg kan paa ingen Maade betragte dette ganske særlige Forhold, som fremkommer ved den Forskiel, man har gjort mellem den kongelige Wildtbane og Privates Jagtrettighed, som nogen heldig Omstændighed; men jeg maa tvertimod ansee det for særdeles uheldigt.

Indenrigsministeren: Jeg kan ikke Andet end takke de flere ærede Landstingsmænd, der saavel have understøttet denne Lov paa dens forskjellige Stadier under Forhandlingerne om de enkelte Punkter, som ogsaa nu have taget Ordet for dens Stadfæstelse ved tredie Læsning. Det er af dem blevet fremhævet, hvilke Fordele der vindes ved Loven.